

Arrest

nr. 178 741 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DEN HEUVEL, die loco advocaat W. BORGMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 7 juli 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 23 april 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.07.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers stellen dat de toestand in Armenië niet stabiel is en dat ze om die reden niet terug kunnen naar Armenië om de procedure voor het bekomen van een verblijfsmachtiging van daaruit op te starten. Verzoekere stellen dat hun dochters ernstig ziek zijn en dat zij een lange reis naar Armenië niet verdragen.

Betrokkenen dienen concrete elementen en minstens een begin van bewijs aan te brengen indien zij menen dat de situatie in Armenië niet stabiel is en dat hen dat persoonlijk belemmert om eventueel vanuit Armenië of vanuit een ander land waar ze kunnen verblijven, een procedure op te starten voor het bekomen van een verblijfsmachtiging. De Belgische ambassade in Moskou is verantwoordelijk voor de behandeling van hun aanvraag. Een loutere vermelding dat de situatie in Armenië niet stabiel is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Betrokkenen tonen niet aan dat ze de aanvraag voor het bekomen van een verblijfsmachtiging niet kunnen opstarten via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de medische situatie betreft van de dochters; de dienst 9bis is niet bevoegd om daarover te oordelen. Voor medische elementen werd een aparte procedure 9ter ingericht. De medische problematiek van de kinderen werd onderzocht door de dienst 9ter. Betrokkenen werden gedurende een periode voorwaardelijk in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 20.01.2014 besliste de dienst 9ter om de A-kaart niet langer te verlengen gezien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan, niet langer bestaan. De dienst 9ter stelt dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar Armenië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De elementen betreffende de integratie van betrokkenen worden in deze fase van de procedure niet behandeld. Elementen waaronder het feit dat het gezin sociale banden hebben gecreëerd in de Belgische samenleving, dat ze de Nederlandse taal aanleerden, dat ze bereid zijn te werken en gewerkt hebben, dat betrokkenen steeds bereid zijn om andere mensen te helpen, dat ze een eigen Belgische bankrekening hadden geopend, dat ze stipte alle rekeningen betalen, dat ze opgevolgd worden door Belgische dokters en Belgische tandartsen, dat ze zich aan de Vlaamse leefwijze hebben aangepast, dat ze door een lokaal netwerk ondersteund worden, is zeker en vast bewonderenswaardig, maar tonen niet aan dat ze de procedure niet kunnen opstarten via de Belgische vertegenwoordiging in Moskou zoals ook andere Armeense staatsburgers dienen te doen. Betrokkenen kunnen nog steeds met de hulp van hun advocaat een dossier samenstellen met alle bovenstaande elementen van integratie en dit vervolgens voorleggen aan de Belgische ambassade.

Het verblijf van betrokkenen werd enkel toegestaan in het kader van de asielpcedure die werd afgesloten met een negatieve beslissing (noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend) en in het kader van het onderzoek naar de medische elementen en de tijdelijke verblijfsvergunning die betrokken daardoor verkregen (het gezin werd voorwaardelijk in het bezit gesteld van een A-kaart). Gezien de A-kaart niet meer wordt verlengd en gezien betrokkenen niet werden

erkend als vluchtelingen en ook de subsidiaire bescherming niet werd toegekend, dienen betrokkenen terug te keren naar het land van herkomst of naar een land waar ze kunnen verblijven.

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Betrokkenen kunnen zich daarbij nog steeds laten bijstaan door hun advocaat.

Bijna elke migrant -zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"I. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZOALS ONDER MEER OOK GESTELD IN ART. 62 W. 15/12/1980, ALSOOK BIJ DE WET VAN 29/07/1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN DE ALGEMENE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT, MANIFESTE BEOORDELINGSFOUT

II. SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VW.

III. SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 EVRM

Verzoekers zullen deze middelen gecombineerd beargumenteren.

Verzoekers zijn van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar motiveringsplicht in de beslissing d.d. 23 april 2014 manifest heeft geschonden.

In tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing d.d. 23 april 2014 stelt, bestaan er in hoofde van verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden dewelke de aanvraag cfr. artikel 9bis ontvankelijk maken.

Verzoekers verwijzen wat dat betreft naar onderstaande rechtspraak dewelke stelt dat:

- Buitengewone omstandigheden houden geen overmacht in, welk standpunt tevens werd verwoord in de omzendbrief van 9 oktober 1977 betreffende de toepassing van artikel 9 §3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd B.S. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzame karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene (zie bv. R.v.St. nr. 60.962 d.d. 10 juli 1996, TVR 1997; 385.)

- Door de DVZ dient een afweging te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (zie bv. R.v.St. nr. 58.969 dd. 1 april 1996, TVR 1997, 29.)

Verzoekers verkeerden in de fysische, psychische en financiële onmogelijkheid om hun verzoek in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun thuisland.

Verzoekers arriveerden op 24 januari 2008 in België, en vroegen nog dezelfde dag asiel aan.

Verzoekers verkregen op 18 december 2008 een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waartegen hoger beroep werd aangetekend voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest d.d. 20 april 2009 wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het hoger beroep van verzoekers af als ongegrond.

Op 10 augustus 2008 werden de dochters van verzoekers geboren, dewelke op 28 april 2009 een complexe medische ingreep dienden te ondergaan.

De aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9ter Vw., die door verzoekers werd ingediend op 8 mei 2009, werd op 27 juni 2011 gegrond verklaard, nadat deze aanvraag reeds op 16 februari 2010 ontvankelijk was verklaard.

Verzoekers konden hun regularisatieaanvraag cfr. artikel 9bis Vw., gelet op de medische toestand van hun dochters, dan ook onmogelijk bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst doen.

De ingreep bij hun dochters werd verricht op 28 april 2009.

De medische verslagen die worden bijgebracht tonen afdoende aan dat verzoekers hun aanvraag d.d. 7 juli 2011 alsdan niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst konden doen gelet op de medische toestand van hun dochters (stuk 3).

Een regelmatige controle en opvolging was ten tijde van de aanvraag, en thans nog steeds, absoluut noodzakelijk.

Net voor zulke situaties voorziet de Vreemdelingenwet een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats.

Het begrip buitengewone omstandigheden is inderdaad nergens omschreven in de wet.

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet bepaalt dat : “ De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten om de betrokken machtiging aan te vragen.”

Verzoekers hebben in hun aanvraag duidelijk naar de medische toestand van hun kinderen verwezen.

Er mag van de Dienst Vreemdelingenzaken toch minstens verwacht worden dat zij (afdoende) motiveert waarom zij de medische toestand van de kinderen - ten tijde van de aanvraag - niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt, waardoor verzoekers gerechtigd waren hun machtiging tot verblijf vanuit hun verblijfplaats aan te vragen.

Een dergelijke motivering kan men in de bestreden beslissing absoluut niet terugvinden, waardoor verzoekers van oordeel zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing d.d. 23 april 2014 de op haar rustende motiveringsplicht alsook artikel 9bis Vw. manifest heeft geschonden.

Naar het oordeel van verzoekers had de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis Vw. wel degelijk ontvankelijk moeten worden verklaard.

Daarnaast wijzen verzoekers erop dat hun aanvraag overeenkomstig artikel 9bis Vw. eveneens gegrond is.

Verzoekers verwijzen naar de stukken die zij desbetreffend voorbrachten.

Deze stukken tonen op afdoende wijze aan dat verzoekers voldoende geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dat een terugkeer naar hun land van herkomst hieraan afbreuk zou doen.

De aanvraag van verzoekers overeenkomstig artikel 9bis Vw. diende dan ook gegrond te worden verklaard.

Tot slot wijzen verzoekers erop dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Reeds eerder in dit verzoekschrift werd verwezen naar het feit dat wanneer verzoekers zouden dienen terug te keren naar hun land van herkomst dat dit een levensbedreigende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

Gezien het bovenstaande zijn verzoekers van oordeel dat een terugwijzing naar hun land van herkomst een manifeste schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 EVRM.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden

beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partijen zich beperken tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantonen dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partijen betreft er geen elementen zijn die hen verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partijen toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaten te doen.

2.6. Verzoekende partijen betogen in essentie dat zij zich in de fysieke, psychische en financiële onmogelijkheid bevinden om de aanvraag in het herkomstland in te dienen waarbij zij verwijzen naar de doorlopen asielpcedure en de doorlopen medische regularisatieaanvraag met betrekking tot hun kinderen. Zij wijzen erop dat zij op het ogenblik van de aanvraag omwille van de medische problematiek van hun kinderen in de onmogelijkheid waren de aanvraag in het buitenland in te dienen. Zij wijzen er daarnaast op dat ze geïntegreerd zijn en dat een terugkeer een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM zou inhouden.

2.7. Wat betreft het argument inzake de medische problematiek van de kinderen van de verzoekende partijen heeft de gemachtigde twee motieven gehanteerd. Enerzijds stelt de gemachtigde:

“Wat de medische situatie betreft van de dochters; de dienst 9bis is niet bevoegd om daarover te oordelen. Voor medische elementen werd een aparte procedure 9ter ingericht,”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen enkele concrete kritiek tegen deze motivering ontwikkelen. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer blijkt dat de wetgever een aparte procedure voorzien heeft met betrekking tot medische problemen die een vreemdeling verhinderen terug te keren naar het herkomstland, de gemachtigde in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verzoekende partijen hierop wijst, dit temeer in het licht van het bepaalde in artikel 9bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat stelt dat:

“§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Nu blijkt dat verzoekende partijen deze elementen al via een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben laten gelden.

Anderzijds heeft de gemachtigde geoordeeld:

“De medische problematiek van de kinderen werd onderzocht door de dienst 9ter. Betrokkenen werden gedurende een periode voorwaardelijk in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 20.01.2014 besliste de dienst 9ter om de A-kaart niet langer te verlengen gezien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan, niet langer bestaan. De dienst 9ter stelt dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar Armenië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG,

noch op het artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de medische problematiek van de kinderen een laatste maal beoordeeld werd op 20 januari 2014 waarbij vastgesteld werd dat de noodzakelijke opvolging van de medische problematiek beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Bijgevolg is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de medische problematiek een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staat. Verzoekende partijen betogen wel dat op het ogenblik van de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zij een tijdelijke verblijfsmachtiging hadden gekregen op medische gronden waardoor de aanvraag op dat ogenblik sowieso niet in het herkomstland kon gebeuren, maar de Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Meer specifiek oordeelde de Raad van State dat dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)).

Het betoog dat een regelmatige opvolging thans nog steeds nodig is, kan evenmin afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing nu de gemachtigde er juist op wijst dat uit onderzoek blijkt dat de medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De Raad verwijst tevens naar zijn arrest nr. 178 740 van 30 november 2016 waaruit blijkt dat het beroep tegen de weigering van verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd verworpen.

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen met hun stelling dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt waarom de medische argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar de verzoekende partijen voorts voorhouden dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.9. In de mate dat verzoekende partijen nog betogen dat een terugkeer een schending zou inhouden van de artikelen 2 en 3 EVRM en hiermee lijken te verwijzen naar de medische problematiek van hun kinderen, verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger dienaangaande. Een schending van deze bepalingen kan dan ook niet worden weerhouden.

Voor zover als nodig wijst de Raad ook nog op de motivering in de bestreden beslissing dat: *“naar Armenië om de procedure voor het bekomen van een verblijfsmachtiging van daaruit op te starten. Verzoekers stellen dat hun dochters ernstig ziek zijn en dat zij een lange reis naar Armenië niet verdragen.*

Betrokkenen dienen concrete elementen en minstens een begin van bewijs aan te brengen indien zij menen dat de situatie in Armenië niet stabiel is en dat hen dat persoonlijk belemmert om eventueel vanuit Armenië of vanuit een ander land waar ze kunnen verblijven, een procédure op te starten voor het bekomen van een verblijfsmachtiging. De Belgische ambassade in Moskou is verantwoordelijk voor de behandeling van hun aanvraag. Een loutere vermelding dat de situatie in Armenië niet stabiel is

volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Betrokkenen tonen niet aan dat ze de aanvraag voor het bekomen van een verblijfsmachtiging niet kunnen opstarten via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.” dewelke verzoekende partijen volledig ongemoeid laten zodat deze ook blijft staan.

Evenmin weerleggen verzoekende partijen met concrete argumenten volgende motivering: *“Bijna elke migrant -zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).”*

2.10. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER